Poc a poc, però alguna cosa està canviant.

Vaig voler parlar l'altre dia amb la meva amiga Silvia sobre la victòria del Barça femení a Europa. Ella va ser jugadora al final dels 80 del Club Femení Barcelona, secció de futbol del Barça, curiosament no reconeguda encara pel club en aquella època que jugava amb la seva samarreta en la lliga superior de futbol.

M'explicava que ha canviat molt la cosa, la propera temporada la 'Liga Ellas' serà reconeguda per primera vegada com a professional, en canvi Silvia i les seves companyes venien loteria per pagar els arbitratges i eren molt felices quan el club els feia arribar les samarretes dels nois que sobraven de la temporada anterior.

Estava orgullosa d'aconseguir, quan era entrenadora del futbol base del Barça a principis del 90, que les noies poguessin entrenar a les 17:30 de la tarda i no la nit.

No cobrava ni un cèntim, totes les noies que volien jugar eren benvingudes, no hi havia cap prova de nivell.

Quina paradoxa no?, ara tothom fem els grans elogis a les noies que sembla que han salvat la temporada a la mateixa institució aconseguint per primera vegada un títol europeu amb 20 anys d'història (66 anys de copa d'Europa i champions masculina).

Els mitjans de comunicació i la premsa digital esportiva escriuen ara a les seves seccions de futbol femení i ja comencen a sonar els noms d'algunes jugadores.

Però millor no parlem de la comparació dels sous, fitxatges ni de drets contractuals.

La dada de la pràctica esportiva federada ens col·loca encara lluny del que hauria de ser.

Si en el context de tot l'esport de l'estat espanyol el femení ocupa el 23%, en el cas del futbol és només del 6'51% de les llicencies.

A l'any 2002, quan la pel·lícula 'Vull ser com Beckham' em va captivar pel seu missatge tan potent de lluita per la igualtat contra les barreres socials i culturals de dues noies que volien jugar a futbol als suburbis de Londres, les llicències femenines eren 10.747, a la darrera publicació del CSD son 71.276.

No sé si aquella pel·lícula va tenir alguna influència però les llicències augmenten proporcionalment cada any més que les del sexe masculí.

Els fenòmens socials, encara que de vegades peribles, produeixen en la societat una reacció imprevisible.

Si finalment amb aquest nou fenomen esportiu aconseguim més pràctica esportiva femenina i més paritat, benvingut sigui.

XAVI REQUENO és gerent de Teampartners

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio_esports/154039.html

Copyright 2024 Cugat.cat